

Daggry

En forkynnder af Kristi nærvær

Daggry Magazine

Juli 2026

Indholdsfortegnelse

HØJDEPUNKTER FRA DAGGRY	2
KIRKEN – DEL 1	2
INTERNATIONALE BIBELSTUDIER	14
DEN TROENDE HUNDREDFØRER	14
PETER GENINDSAT	17
JESUS MØDER ZAKÆUS	20
MARIA – DEN TROFASTE MOR	23
DET KRISTNE LIV OG LÆREN	26
GUDS BILLEDE	26

Følg med i din Bibel!

Kirken – Del 1

***»Du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og dødens magter skal ikke få overhånd over den.«
Matthæus 16:18***

Der findes mange kirker, der betegner sig selv som kristne, med en lang række forskellige navne og med forskellige trosretninger med hensyn til Jesu og hans apostles lære. Når vi betragter disse forskelle i synspunkter, er det efter vores mening ikke upassende at spørge, hvad Bibelen fortæller os om, hvad kirken egentlig er, og hvad Guds hensigt er med den. Er der nogen måde at vide, hvilken der er den sande kirke, eller udgør alle de forskellige trosretninger tilsammen den sande kirke?

Ordet »kirke« forekommer ikke i Det Gamle Testamente, og det blev første gang brugt i Det Nye Testamente af Jesus, da han sagde til Peter – som nævnt i vores indledende vers – at »dødens magter« ikke ville få overtaget over den. I dette vers er ordet »kirke« en oversættelse af det græske ord »ekklesia«, som betyder »en udkaldelse« eller et udvalg. Jesus sagde til sine disciple: »Jeg har udvalgt jer fra verden« (Johannes 15:19). I sin kerne er kirken en forsamling af mennesker, der ved at tage imod Kristi invitation er blevet adskilt fra verden.

Kirken er ikke en bygning, selvom ordet »kirke« ofte bruges til at betegne det sted, hvor menigheden mødes. Hvis udtrykket »forsamlingshus« blev brugt mere udbredt til at beskrive menighedens e e

samlingssted, kunne det måske være med til at mindske nogle af de misforståelser, der hersker omkring den sande betydning af selve ordet »kirke«.

I sin tjeneste brugte Jesus ordet »kirke« kun tre gange. Én gang var det i en bemærkning til Peter, og to gange ved en anden lejlighed, da han instruerede sine disciple i den rette fremgangsmåde for at håndtere misforståelser, der måtte opstå blandt dem (Matthæus 18:17). Næste gang ordet forekommer, er det i Apostlenes Gerninger 2:47, efter beretningen om de tre tusinde, der tog imod Kristus på grund af Peters prædiken på pinsedagen. Det er en enkel konstatering, der blot siger, at »Herren tilføjede dagligt til menigheden dem, der skulle frelses«.

I denne enkle konstatering af fakta er der plads til refleksion. Alene på pinsedagen blev 3.000 en del af »menigheden«, og derefter kom der »dagligt« flere omvendte til, men der findes ingen beretning om formelle indvielsesceremonier ud over vanddåben. Alle disse omvendte var jøder. Da de under apostelens overbevisende tjeneste indså, at Jesus, som deres ledere havde korsfæstet, virkelig var den lovede Messias, troede de på ham og blev døbt.

Så simpelt var det! Senere, da antallet af disciple voksede, og de samledes til gensidig opbyggelse, blev disse grupper af mennesker kaldt menigheder. I Apostlenes Gerninger 11:22 læser vi om »menigheden i Jerusalem«. I Romerbrevet 16:5 sender Paulus hilsener til »menigheden i deres hus«, det vil sige Priscilla og Aquilas hus.

Ud fra disse tekster får vi den opfattelse, at i kristendommens tidlige dage blev hver gruppe af troende, uanset størrelse og beliggenhed, betragtet

som en menighed. Det var faktisk en menighed, for hver sådan forsamling af troende bestod af dem, der gennem evangeliet var blevet kaldet til at adskille sig fra verden og følge i Jesu fodspor.

Disse individuelle grupper bar ingen kirkesamfundsnavne. De blev identificeret ved deres beliggenhed og omtalt som menigheden i Jerusalem, menigheden i Filippi, menigheden i Rom eller, som i nogle tilfælde, menigheden, der holdt sine møder i den ene eller den anden troendes hjem.

I Johannes' Åbenbaring, kapitel 2 og 3, nævnes syv menigheder, der identificeres ved de byer, hvor de var beliggende, og der sendes særlige budskaber til dem. Der er grund til at tro, at disse syv menigheder på en symbolsk måde repræsenterer alle troende i forskellige tidsperioder, begyndende ved pinse og frem til i dag. Dette er en anden, bredere anvendelse af ordet »menighed«, som betegner alle på alle steder, som Herren betragter som kaldet ud af verden for at tjene ham og hans sag.

Jesus havde en bred, mere generel betydning af ordet i tankerne, da han sagde til Peter, at »dødens magter« ikke ville sejre over menigheden. Det er også denne anvendelse, som Paulus gør, når han i Efeserbrevet 1:22-23 taler om Kristus som »hovedet over alle ting for menigheden, som er hans legeme«. Det er i denne forstand, at Paulus igen skriver om »den levende Guds menighed, sandhedens søjle og grundvold«. 1. Timoteusbrev 3:15

I 1 Korintherbrevet 12:12-13 uddyber Paulus tanken om, at menigheden er Kristi »legeme«. Han siger: »Menneskets legeme består af mange lemmer, men de mange lemmer udgør ét samlet legeme. Sådan

er det også med Kristi legeme. Nogle af os er jøder, andre er ikke-jøder, nogle er slaver, og andre er frie. Men vi er alle blevet døbt til ét legeme ved én Ånd, og vi deler alle den samme Ånd.«

Sådan bliver man medlem

Hvordan bliver man et potentielt medlem af kirken – det vil sige den kirke, der blev grundlagt af Jesus og apostlene? I Apostlenes Gerninger 2:47, som blev citeret tidligere, står der, at »Herren tilføjede dagligt til menigheden dem, der skulle frelses.« Dette tyder på, at det at blive medlem af Herrens menighed afhænger af ham. Dette, tror vi, vil alle kristne indrømme. Men hvordan tilføjer Herren egentlig medlemmer til sin menighed, og hvilke betingelser skal man opfylde for at blive anerkendt af Herren som tilhørende hans menighed?

Kort sagt angiver Skriften, at trinene til at nærme sig menigheden er, for det første, en omvendt erkendelse af, at vi er medlemmer af en syndebelagt og døende menneskeslægt og derfor ikke kan stå retfærdige foran Gud på grundlag af vores egen retfærdighed. (Esajas 64:6; Markus 2:17; Apostlenes Gerninger 26:20). Apostlenes Gerninger 13:38,39; 16:31; Romerbrevet 3:21-23; 5:1

Derefter, på grundlag af vores tillid til forsonerens udgydte blods fortjeneste, opfordres vi til at stille os til rådighed i uforbeholden hengivenhed for at gøre Guds vilje. Vi kunne kalde dette for en »dedikation« af os selv til Gud. Lad os understrege, at denne dedikation sker over for Gud, ikke over for mennesker eller nogen jordisk organisation.

Bibelen er meget tydelig med hensyn til, hvad denne dedikation vil betyde i vores liv. Jesus sagde: »Hvis

nogen vil følge mig [være min discipel], skal han fornægte sig selv, tage sit kors op hver dag og følge mig.« (Lukas 9:23). At fornægte sig selv betyder ikke blot at give afkald på en eller anden ubetydelig fornøjelse eller tilfredsstillelse i en kort periode eller endog for altid. Det er snarere, ligesom udtrykket antyder, en fuldstændig fornægtelse af sig selv. Det er det samme ord, som Jesus brugte, da han forudsagde, at Peter tre gange fuldstændigt ville fornægte at kende ham (Matthæus 26:33,34). At fornægte sig selv er altså fuldstændigt at fratage os selv retten til at anerkende vores egen vilje og i stedet acceptere Guds vilje, som den kommer til udtryk gennem Kristus og Skrifterne.

Hvad er Guds vilje for dem, der som svar på Jesu opfordring fuldstændigt fornægter sig selv? Den kommer til udtryk i hans yderligere opfordring til at tage sit kors op hver dag og følge ham. Jesus brugte symbolikken med at bære korset til at betegne at gå ind i døden. Da Jesus fremsatte denne opfordring, gav han selv sit liv som et offer. Hans offer blev fuldendt på Golgata, da han udbrød: »Det er fuldbragt.« Johannes 19:30

De, der tager imod Kristi opfordring til at tage deres kors op og følge ham, giver ligeledes deres liv i en opofrende tjeneste. De bliver ikke alle bogstaveligt talt korsfæstet, selvom nogle blev det i den kristne tidsalders begyndelse. Mange led martyrdøden på andre måder. For enhver af Mesterens tilhængere skal og vil der imidlertid være en vilje til at tjene og lide uanset konsekvenserne.

Dette spørgsmål om at følge i Jesu fodspor beskrives af Paulus som at være »plantet sammen i lighed med hans død« (Romerne 6:5). Før vi kom til

Kristus, var vi »døde i overtrædelser og synd« (Efeserne 2:1). Men gennem lydige tro på fortjenesten ved hans udgydte blod er vi frigjort fra Adams fordømmelse. Alligevel dør vi; dog ikke som syndere, men som medofrende sammen med Jesus. Paulus udtrykte denne tanke, da han skrev: »Jeg beder jer derfor, brødre, ved Guds barmhjertighed, at I fremstiller jeres legemer som et levende offer, helligt og Gud velbehageligt; det er jeres rimelige gudstjeneste.« Romerbrevet 12:1

Døbt ind i Kristus

I Romerbrevet 6:3-4 skrev Paulus: »Ved I ikke, at vi alle, som er døbt til Kristus Jesus, er døbt til hans død? Vi er altså begravet med ham ved dåben til døden, for at vi, ligesom Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, også skal vandre i et nyt liv.« Den dåb, der her henvises til, er ikke i vand, men til Kristus og til hans død.

Ordet dåb i Det Nye Testamente er oversat fra et græsk ord, der betyder »at begrave« eller »at nedsænke«. Vores dåb til Kristus er begravelsen af vores vilje i hans vilje. Det er en dødsdåb, fordi det er Guds vilje, at vi dør med ham.

I Johannes' Åbenbaring 20:4 symboliseres denne tanke ved hjælp af ordet »halshugget«. Her læser vi om dem, der er »halshugget for Jesu vidnesbyrd og for Guds ord«. Dette henviser ikke til en bogstavelig halshugning, men til at give afkald på vores vilje, som repræsenteres af hovedet, og til at acceptere Kristus som vores Hoved. Efeserbrevet 5:23; Kolossenserbrevet 1:18

Paulus uddyber dette punkt yderligere og siger: »Ved én Ånd er vi alle døbt til ét legeme.« (1.

Korintherbrev 12:13). Det er ved Helligåndens indflydelse, gennem Sandhedens Ord, at vi drages til Herren og ledes af hans kærlighed til at overgive os fuldt ud til ham. Da denne dedikation indebærer, at vi giver afkald på vores egen vilje og accepterer Guds vilje i Kristus, bliver Jesus således vores Hoved, og vi bliver medlemmer af kirken, som er hans legeme, hvis vi forbliver trofaste over for vores stilling foran Gud, ja, helt indtil døden. Johannes' Åbenbaring 2:10

Således ser vi, hvordan det forholder sig, at Gud ved sin Ånds kraft tilføjer kommende medlemmer til Kristi menighed. Vores rolle i dette som enkeltpersoner er blot at underkaste os hans Ånds indflydelse og tage de skridt, som det guddommelige Ord angiver; det vil sige skridtene til omvendelse, modtagelse af Kristus og at overgive os i fuld dedikation til at gøre Guds vilje.

Kan vi, efter at have taget disse skridt, vide, om Gud har taget imod os og anerkender os som prøvemedlemmer af kirken, Kristi legeme? Det tror vi. Paulus sagde i et allerede citeret skriftsted, at vi er blevet »begravet med ham ved dåben til døden, for at ligesom Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi vandre i et nyt liv« (Romerne 6:4). Lever vi med glæde i »et nyt liv«?

Paulus skrev også: »Hvis nogen er i Kristus, er han en ny skabning; det gamle er forbi; se, alt er blevet nyt.« (2. Korintherbrev 5:17). Er de gamle ting, der hører til de »forgangne tider« i vores liv, forbi, i den forstand at de ikke længere udøver nogen reel tiltrækning på os? (Efeserbrevet 2:3). Finder vi vores største glæder i Herrens nye ting – vores nye kald til

gudsdyrkelse – vores nye håb, nye mål, nye ambitioner?

Efter at have taget dette skridt med fuldstændig dedikation til Herren vil vores tidligere venner og slægtninge måske ikke kunne forstå os. I nogle tilfælde vil de måske endda forfølge os. Under alle omstændigheder vil de ikke finde den samme grad af kammeratskab hos os, for de vil ikke være i harmoni med vores nye livsform. Vi vil ikke elske dem mindre, og vi vil heller ikke holde op med at gøre alt, hvad vi kan for dem, men vi vil lære, at verdens veje og det indviet Guds folks veje ofte ligger langt fra hinanden. Har vi denne oplevelse?

Paulus skrev igen: »Det, som øjet ikke har set, og øret ikke har hørt, og som ikke er kommet op i menneskets hjerte, det, som Gud har forberedt for dem, der elsker ham.« Derefter tilføjer han: »Gud har åbenbaret det for os ved sin Ånd; for Ånden ransager alt, ja, Guds dybeste ting.« 1 Korintherbrev 2:9,10

Fører Herren os dag for dag ind i en dybere forståelse af de vidunderlige sandheder, der findes i hans Ord? Bliver de »dybe ting« i hans Ord, der vedrører vores kald i Kristus Jesus, forstået tydeligere, når vi søger at kende og gøre hans vilje? Hvis ja, har vi yderligere bevis på, at han har accepteret vores dedikation og leder os på retfærdighedens vej.

Jesus selv giver os en meget klar forsikring om vores stilling foran Gud. For det første erklærer han: »Den, der kommer til mig, vil jeg på ingen måde støde bort.« (Johannes 6:37). Han følger dette op et par vers senere med ordene: »Ingen kan komme til mig, medmindre Faderen, som har sendt mig, drager

ham.« (vers 44). Hvis vi har følt Guds dragende kraft gennem Kristus, hvilken yderligere forsikring har vi så brug for ud over dette?

Vores glæde over de åndelige ting i den nye livsform, som vi vandrer i; vores manglende interesse for de tidligere ting, der hører til kødet og verden; en vis grad af misforståelse og måske endda forfølgelse fra verden; vores voksende værdsættelse af åndelige ting, især når de vedrører vores himmelske kald – alt dette er tegn på, at vores dedikation er blevet accepteret af Gud, og at vi faktisk er blevet »døbt« ind i Kristus.

Vanddåben

Spørgsmålet om vanddåben opstår naturligt nok, og det er helt på sin plads, for Jesus selv blev døbt i vand, og vi skal følge i hans fodspor. Hvad er formålet med vanddåben? Johannes Døberen døbte til omvendelse. (Matthæus 3:11). Han kunne ikke forstå, hvorfor Jesus bad om at blive døbt, for han vidste, at Jesus ikke var en synder, men tværtimod den hellige og retfærdige. Matthæus 3:13-15; Hebræerbrevet 7:26

Johannes' dåb gjaldt kun medlemmer af det jødiske folk. Den symboliserede deres tilbagevenden til pagten med Gud, som han havde indgået med hele nationen – den pagt, der blev indgået på Sinai-bjerget. Johannes' dåb skulle også forberede jøderne på at modtage deres Messias, Kristus Jesus, når hans tjeneste senere skulle begynde. Markus 1:4,5; Lukas 1:13-17; Apostlenes Gerninger 13:24,25

Jesus blev ikke døbt for at omvende sig fra synd. Da han bad Johannes om at døbe ham, sagde han blot:

»Lad det ske nu, for således bør vi opfylde al retfærdighed.« (Matthæus 3:15). Det er Jesu eksempel, vi følger i vores vanddåb. For ham var det et symbol på hans pagt om at dø som et offer og på hans håb om, hvis han blev fundet trofast, at blive oprejst fra de døde.

Hvor rammende illustrerer nedsænkning i vand disse to tanker. Når man sænkes ned i vandet af den, der døber, bliver man hjælpeløs i dennes hænder og ville forblive begravet, som i døden, hvis man ikke blev løftet op af vandet. Således overgiver vi os i vores dedikation til at dø med Kristus, inspireret af Guds løfter om, at vi vil blive oprejst i opstandelsen, ligesom Jesus blev det, for at blive forenet med ham i det store fremtidige arbejde i hans rige. Romerne 6:4,5; Filipperne 3:10,11

Vanddåben er altså et smukt symbol på vores sande dåb ind i Kristus. Den er ikke afgørende i den forstand, at den er en frelsende handling. Men da de, der er berettigede til at blive nedsænket i vand, har afstået fra deres egen vilje og har indgået en pagt om at gøre Herrens vilje, vil de erkende, at dette er en del af Herrens vilje for dem, og de vil med glæde efterkomme den. Enhver anden holdning ville tyde på noget mindre end en altopslugende kærlighed til Guds vilje.

Kirkens organisation

Skrifterne tyder ikke på, at de forskellige lokale grupper af de udkaldte i kristendommens tidlige år havde nogen udførlige organisatoriske ordninger, og Bibelen lærer heller ikke, at dette var Guds plan for kirken. Men disciplene på den tid var ikke uden en vis form for organisation. Deres møder foregik ikke

uden orden, og forskellige tjenesteopgaver blev tildelt forskellige personer i henhold til deres respektive evner. Matthæus 25:15; 1. Korintherbrev 14:40; 2. Thessalonikerbrev 3:6,7; Titusbrevet 1:5

I den tidlige kirkes organisation blev Jesus alment anerkendt som hovedet. Dette var i overensstemmelse med Jesu egne instrukser til sine disciple, da han sagde: »I har én mester, nemlig Kristus, og I er alle brødre.« (Matthæus 23:8). Paulus skrev: »Kristus er kirkens hoved, og han er legemets frelser.« (Efeserbrevet 5:23). I 1. Korintherbrev 11:3 fremfører han den samme tanke og siger, at »hvert menneskes hoved er Kristus; ... og Kristi hoved er Gud.«

Jesus er ikke blot hovedet for sin kirke, men han er også dens grundvold. »Ingen kan lægge et andet fundament,« skrev Paulus, »end det, der allerede er lagt, nemlig Jesus Kristus.« (1. Korintherbrev 3:11). Kirkens medlemmer omtales også som »Guds husstand«, som siges at være »bygget på apostlenes og profeternes grundvold, hvor Jesus Kristus selv er hjørnестenen.« Efeserbrevet 2:19,20

Apostlen Peter skrev: »Derfor står der også i Skriften: Se, jeg lægger i Zion en hjørnестen, udvalgt og dyrebar; og den, der tror på ham, skal ikke blive til skamme.« (1. Petersbrev 2:6). I Johannes' Åbenbaring 14:1-4 bekræfter apostlen Johannes ligeledes, at Jesus er »hjørnестenen« i Zion – den fuldendte menighed. Dette er især værd at bemærke i lyset af den misforståelse, der har knyttet sig til Jesu udtalelse: »Du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighed.« Matthæus 16:18

Denne udtalelse er blevet fortolket fejlagtigt som om, at Peter skulle være den »klippe«, hvorpå Kristi kirke skulle bygges. Denne fortolkning viser sig imidlertid at være forkert, når vi opdager, at Jesus brugte to forskellige græske ord i denne udtalelse. Da han sagde: »Du er Peter«, er det græske ord, der oversættes med Peter, »petros«, hvilket betyder et »stykke klippe«. Men da han sagde: »På denne klippe vil jeg bygge min kirke«, brugte han det græske ord »petra«, der betyder en »klippemasse«, så at sige en kæmpe sten.

Peter havde netop sagt til Jesus: »Du er Kristus, den levende Guds Søn« (Matthæus 16:16). Jesus var tilfreds med denne bekendelse. Vi kan omskrive hans svar til Peter for at gøre betydningen lidt klarere: »Peter, dit navn betyder, at du er et lille stykke klippe – en småsten, så at sige. I sammenligning med betydningen af dit navn er den store kendsgerning, at jeg er Messias, og at jeg er Guds Søn, som en stor klippemasse – en stor kampesten – og kirken vil blive bygget på mig som sit fundament.«

I næste måneds udgave af magasinet Daggrø vil vi se nærmere på emnet »Kirken«. Blandt de vigtige emner, der vil blive drøftet, er: De tolv apostles og andre tjenere i kirkens rolle; kirkens mission; samt de himmelske og jordiske faser i Guds plan for hele menneskehedens frelse gennem Kristus.

Den troende hundredfører

***Nøglevers: »Da Jesus hørte det, undrede han sig og sagde til dem, der fulgte ham: Sandelig siger jeg jer: Så stor en tro har jeg ikke fundet, nej, ikke engang i Israel.«
Matthæus 8:10***

***Udvalgte skriftsteder:
Matthæus 8:5-13***

Under sin jordiske tjeneste udførte Kristus mange mirakler i Kapernaum, som lå i Galilæa, herunder helbredelsen af en centurions tjener. I denne beretning er der ganske vist ingen skriftlig optegnelse om, at denne tjener var en god tjener, men det kan sandsynligvis udledes, at centurionen var en ordentlig mand. Sådanne mænd ville normalt søge efter og anskaffe sig lydige tjenere. Desuden erklærede han i sin samtale med vor Herre, at han var vant til, at hans tjenere gjorde, hvad han påbød dem. Selvom han var en ikke-jøde, foreslog centurionen, at Jesus blot skulle sige et ord. Han troede, at Herren havde magtfulde kræfter til sin rådighed, som ikke krævede, at han personligt skulle besøge og røre ved tjeneren for at helbrede ham. Matthæus 8:5-9

Vores nøglevers afslører, at Jesus var forbløffet over den romerske centurions tro. Derimod var jøderne ramt af vantro med hensyn til sandheden om, at han var deres længe lovede Messias. »Jeg siger jer: Mange vil komme fra øst og vest og sætte

sig til bords med Abraham, Isak og Jakob i himmelriget. Men rigets børn vil blive kastet ud i det ydre mørke; der vil være gråd og tænders gnidsel. Og Jesus sagde til hundredføreren: »Gå din vej; og som du har troet, så skal det ske for dig.« Og hans tjener blev helbredt i samme stund.« Matthæus 8:11-13

Der ligger en lære for os i disse ord, nemlig at Jesu evner var ubegrænsede. Desuden står hans velsignelser til os i forhold til vores beredvillighed til at modtage dem ved tro; for »uden tro« er det umuligt at behage Gud. (Hebræerbrevet 11:6). Derfor kan de, der ikke er i stand til at udøve tro, ikke få del i de velsignelser, der tilbydes under den himmelske kaldelse, men må vente på den tid, hvor Guds herlige rige oprettes på jorden. Matthæus 6:10

Kernen i den himmelske rigsklasse var jødisk fra pinsedagen i tre og et halvt år, indtil det tidspunkt, hvor Cornelius blev modtaget som den første omvendte ikke-jøde. Siden da er »den midterste skillevæg« mellem jøder og ikke-jøder, som tidligere forhindrede sidstnævnte i fuldt ud at få del i Guds gunst, blevet nedbrudt. (Efeserbrevet 2:14). Fra den tid og frem til i dag har Herren »kaldet« og samlet disciple fra alle nationer.

Selvom de troende blandt jøderne vil få del i det himmelske rige, blev nationen som helhed forkastet og kastet ud i verdens »mørke«. De har oplevet »gråd og tænders gnidsel« i næsten tyve århundreder. Ifølge Skriften vil der imidlertid komme en tid, hvor Gud nådigt tilgiver deres synd og frelser dem fra deres nationale blindhed. (Jeremias 31:31-34). De vil blive velsignet sammen med alle jordens

slægter i det messianske rige. 1 Mosebog 12:3; 28:14

Hvor meget bør Guds indviete hellige glæde sig over denne vidunderlige ordning! Alle, der vil tage imod frelsestilbuddet og underkaste sig den himmelske Faders storslåede plan om at skabe fred og retfærdighed i al evighed, vil opnå det fuldkomne og evige liv på jorden. Johannes' Åbenbaring 21:1-5

Peter genindsat

***Nøglevers: »Da de var færdige med at spise, sagde Jesus til Simon Peter: Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end disse? Ja, Herre, sagde han, du ved, at jeg elsker dig. Jesus sagde: Vogt mine lam.«
Johannes 21:15***

***Udvalgte skriftsteder:
Johannes 18:15-18, 25-27; 21:15-17***

Efter sin opstandelse og i en periode på fyrré dage var Kristus altid til stede, selvom han kun var synlig for sine disciple fra tid til anden. I løbet af den tid forsikrede han sine tilhængere om, at han var opstanden, styrkede deres tro og gav dem instrukser om deres roller efter hans himmelfart. En af disse begivenheder fandt sted ved »Tiberias-søen« eller Galilæasøen. Johannes 21:1

Som en del af dagens lektion oplevede disciplene et mirakuløst fiskfangst, efter at Jesus havde instrueret dem om at kaste deres net ud på højre side af båden. De genkendte i første omgang ikke vores Herre, der stod på bredden. Derefter indså Johannes – »den discipel, som Jesus elskede« – at den fremmede, der stod der, var den opstandne Herre, og han gav udtryk for sin overbevisning over for Peter. Johannes 21:3-6

Peter, en mand af handling, og uden tvivl stadig med smerte i hjertet over sin tidligere fornægtelse af Kristus, kastede sig i havet og svømmede i land,

men var åbenbart frygtsom, da han nåede land. Han gik ikke direkte hen til Jesus, men ventede og hjalp med at trække nettet fyldt med fisk ind til bredden. Da båden var kommet i land, og alt var fortøjet og sikret, bemærkede de, at den fremmede havde et kulbål med fisk på og opfordrede de trætte til at »komme og spise« med ham. Johannes 21:7-12

I den første af tre lignende forespørgsler fortæller vores nøglevers, at Jesus spurgte Peter, om han elskede ham mere end fiskeriet. Jesus sagde derefter til ham for anden gang: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg elsker dig.« Jesus sagde: »Vogt mine får.« For tredje gang sagde han til ham: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig?« Peter blev ked af det, fordi Jesus spurgte ham for tredje gang: »Elsker du mig?« Han sagde: »Herre, du ved alt; du ved, at jeg elsker dig.« Jesus sagde: »Vogt mine får.« Johannes 21:16,17

Når vi tænker på Peter, mindes vi om, at han sagde, at selvom alle skulle forlade Jesus, ville han ikke gøre sådan noget. Hvor må det dog have gennemboret hans hjerte, da han hørte hanen galde, som Mesteren havde forudsagt, for han fornægtede sin Herre tre gange, mens der kom forbandelser fra hans mund (Matthæus 26:69-75). Dette er en stærk lære om vores egne menneskelige svagheder og behovet for at vise hinanden barmhjertighed. Ved dette møde ved bredden af Galilæasøen ser det ud til, at Jesus under sin samtale med Peter i virkeligheden var i færd med at berolige ham. Dermed viste Mesteren, at han havde tillid til, at Peter fremover ville udvise omhu og fortsætte med at lægge alt på offeralteret indtil sin livs ende, efter

at han var blevet genindsat som en værdig tjener for sin Herre.

Vores fulde forståelse af denne sag bør helt sikkert føre os til at have et hjerte, der er i overensstemmelse med vores himmelske Fader. Ikke alene vil vi stræbe efter at være retfærdige, retskafne og rene i det, vi gør, men vi vil også ønske at være barmhjertige over for andre, fordi de, ligesom os selv, også oplever vanskeligheder. Salmernes Bog 136:1-26

Jesus møder Zakæus

***Nøglevens: »Da Jesus kom til det sted, så han op og fik øje på manden og sagde: »Zacheus, skynd dig at komme ned. I dag skal jeg være din gæst.««
Lukas 19:5***

***Udvalgte skriftsteder:
Lukas 19:1-10***

Zacheus var en velhavende tolder, der boede i området omkring Jeriko. Som jøde blev han foragtet af sine landsmænd, fordi toldere var kendt for at snyde skatteyderne. For at gøre det hele værre arbejdede han for den romerske regering. Da Jesus passerede gennem Jeriko på sin rejse til Jerusalem, fortæller beretningen, at Zacheus »ville se, hvem Jesus var, men fordi han var lav af vækst, kunne han ikke se over folkemængden. Så løb han foran og klatrede op i et sykomortræ for at se ham, da Jesus kom den vej.” Lukas 19:3,4

Vores nøglevers viser, at Jesus havde evnen til at læse menneskers hjerter. De jødiske tilskuers hovmod var tydeligt, da de blev chokerede over at høre, at Mesteren ønskede at spise middag i denne mands hjem, som de betragtede som en synder. Zacheus modtog imidlertid Jesus med glæde. Lukas 19:6,7

Zacheus afgav derefter en erklæring om erstatning – halvdelen af sine ejendele ville han give til de fattige, og der skulle ydes en firedobbelt erstatning

til enhver, han havde gjort uret. (Lukas 19:8). Moseloven krævede generelt ikke, at folk skulle erstatte ting firedobbelt; normalt var det værdien af det forkerte plus en femtedel. (3 Mosebog 5:14-16; 4 Mosebog 5:5-7). Zacheus var gået langt ud over det forventede. Jesus erklærede derefter, at frelsen var kommet til Zacheus' hus. Dette synes at antyde, at han fra et guddommeligt synspunkt var blevet genindsat i Guds nåde, idet han havde vist den slags karakter, der kunne bruges i Guds tjeneste. Lukas 19:9

Indviet efterfølgere af Kristus er der lærdomme, vi kan drage i vores egen vandring ud fra den foregående beretning. Disse bør gøre os opmærksomme på behovet for at holde os meget tæt på Herren i vores tanker, ord og handlinger. Som ufuldkomne eksemplarer af menneskeheden indser selv Guds åndsfødte børn, at det er muligt at blive overmandet af synd. Sådanne handlinger kan være utilsigtede, eller de kan være delvist forsætlige med potentiale for alvorlige konsekvenser. Når syndige handlinger finder sted, skal de erkendes og der skal vises omvendelse, hvis vi skal genvinde Guds fulde nåde. Bøn og at fylde vores sind med hellige tanker kan være to effektive redskaber til at forebygge eller mindske forekomsten af synd i vores liv.

En kendt kristen forfatter fremsatte følgende betragtning vedrørende denne lektie: »Vi kan måske finde paralleller til denne begivenhed, som hørte til slutningen af den jødiske tidsalder og det kødelige Israel, i slutningen af denne tidsalder og det åndelige Israel. Vi finder i dag nogle, der er faldet fra Herrens nådepagt, ligesom Zakæus var faldet fra Herrens lovpagt. Vi kan finde dem levende i en vis grad af

synd, i forretninger, som de selv indrømmer er uretfærdige og i strid med deres samvittighed. Vi er derfor ikke til at gå forbi dem med evangeliets budskab, den gode nyhed om stor glæde; men hvis nogen af dem viser interesse for den nuværende sandhed, skal vi søge at hjælpe dem, ligesom vores Herre og Hoved hjalp Zacheus.”

I historien om Jesus og Zacheus ser vi et vidunderligt eksempel, som vi kan efterligne, når vi omgås andre, især troens husstand, vores brødre i Kristus.

Maria – den trofaste mor

**Nøglesvers: »Men Maria bevarede alle disse ting og overvejede dem i sit hjerte.«
Lukas 2:19**

**Udvalgte skriftsteder:
Lukas 1:26-56; 2:15-19; Johannes 2:1-5; 19:25-27**

Dagens lektion begynder i Betlehem, der var fyldt med rejsende, der var kommet for at lade sig registrere til den folketælling, som kejser Augustus havde beordret. Blandt folkemængden var Josef, en tømrer fra Nazaret, og hans forlovede, Maria, som var gravid. De havde rejst langt for at overholde det romerske dekret, kæmpet sig vej ad de støvede veje og søgt ly i den overfyldte by. Lukas 2:1-3

I nærheden, på markerne ikke langt fra Betlehem, fik hyrderne besøg af en Guds engel, der forkyndte Frelserens fødsel, Kristus Herren. »Og englen sagde til dem: Frygt ikke, for se, jeg bringer jer en god nyhed om stor glæde, som skal være for hele folket. For i dag er der født jer en Frelser i Davids by, som er Kristus, Herren.« Engelens budskab blev ledsaget af en himmelsk hær, der priste Gud. Lukas 2:8-14

Beretningen fortsætter: »Da englens havde forladt dem og var vendt tilbage til himlen, sagde hyrderne til hinanden: Lad os tage til Betlehem og se det, der er sket, og som Herren har fortalt os om.«

Så skyndte de sig af sted og fandt Maria og Josef samt barnet, der lå i krybben. Da de havde set ham, fortalte de om det, der var blevet sagt til dem om dette barn, og alle, der hørte det, undrede sig over det, hyrderne fortalte dem.” Lukas 2:15-18

Alt det, der var sket, var forvirrende for Maria, og vores nøglevers antyder, at hun måske spekulerede på, hvad resultatet af disse begivenheder ville blive. Selvom en engel måneder forinden havde meddelt hende, at hun skulle føde en søn, som ville få »Davids trone«, var Maria sandsynligvis ikke klar over det fulde omfang af disse guddommelige planer, der involverede hendes søn.

Desuden kunne Maria på det tidspunkt ikke have forudset, at Jesus ville blive korsfæstet cirka treogtredive år senere, oprejst fra de døde efter tre dage og derefter blive leder af en gruppe tilhængere, der ville udvikle sig over en periode på to tusind år – alt dette med det endelige formål at udrydde synd, lidelse og død fra menneskeheden.

Som led i vores fortsatte bestræbelser på at blive en del af Kristus-klassen må vi undgå at tilpasse os denne verden og passe på, at vi ikke giver efter for kødelige tilfredsstillelser, som andre anser for normale. Det er af denne grund, at vi læser: »Sæt jeres hjerte på det, der er ovenfor, ikke på det, der er på jorden. For I er døde, og jeres liv er skjult med Kristus i Gud.« (Kolossenserbrevet 3:2,3). Mange aktiviteter, der ikke er syndige, behager kødet. I modsætning til visse forbud, der blev givet til Israels folk, finder vi ikke mange »du skal ikke«-bud i Det Nye Testamente. Som kristne, der er »«, ønsker vi snarere i vores hjerter at opfylde »ånden« i

kærlighedens lov og retfærdighedens lov.
Romerbrevet 7:6

Vi er sandelig velsignede ved at opleve virkeligheden i denne tekst: ” Kære, nu er vi Guds børn, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi skal blive; men vi ved, at når han åbenbares, skal vi blive ligesom ham; for vi skal se ham, som han er.“ 1. Johannesbrev 3:2

Guds billede

***»Gud skabte mennesket i sit eget billede, i Guds billede skabte han det; mand og kvinde skabte han dem.«
1 Mosebog 1:27***

Filosoffer fortæller os, at mennesket, som det eksisterer i dag, er langt mere strålende og avanceret, end det nogensinde har været før i historien. Deres påstand er, at evolutionen har ført os til dette punkt. Påstanden om, at hver generation er langt klogere end den foregående, er opstået, fordi forskere ud fra deres beregninger har fastslået, at mennesket har eksisteret på jorden i millioner af år og er blevet bedre med hver generation. Da hver generation er blevet mere avanceret, konkluderer de, at mennesket nu har nået et meget højt niveau. Er denne filosofi korrekt?

Hvor glade er vi ikke for, at universets store Skaber har givet os en informationskilde, hvorfra vi kan opdage, hvad der er sandhed, og hvad der blot er filosofi. Han har udstrakt en invitation til os og sagt: »Lad os gå ind i Herrens hus«, og ved at træde ind i hans lærdomshus vil vi finde Guds eget vidnesbyrd om mennesket. Salmernes Bog 122:1

Vi lærer fra denne kilde, Bibelen, at mennesket er »af jorden«, og at Gud skabte det af »jordens støv«. (1. Korintherbrev 15:47; 1. Mosebog 2:7). Ved at indblæse eller indgyde ham »livets ånde ... blev mennesket en levende sjæl.« I denne kortfattede beskrivelse af menneskets skabelse er der ikke

engang den mindste antydning af, at én livsform udvikler sig fra en anden, eller at en mindre kompleks art bliver til et mere komplekst væsen. Gud skabte hver art som en separat og særskilt livsform, som vi læser i 1. kapitel af 1 Mosebog. Efter hvert skridt, der blev taget for at forberede jorden til at understøtte liv, og efter hver enkelt skabelse af planter, fisk, fugle og jorddyr, erklærede Gud, at »det var godt«. 1 Mosebog 1:10, 21, 25, 31

I 1 Mosebog 1:26,27 læser vi, at »Gud sagde: Lad os skabe mennesket i vores billede, efter vores lighed.« Vi bemærker i Guds udtalelse, at han antydede en flertalsbetydning: »Lad dem herske over fiskene i havet og over fuglene under himlen og over kvæget, ... og over alle krybdyr, der kryber på jorden.« Af denne erklæring fremgår det tydeligt, at da Gud skabte mennesket i sit eget billede, »mand og kvinde skabte han dem«, mente han, at både Adam og Eva på mange måder skulle ligne ham selv.

Ordene »billede« og »lighed« betyder på hebraisk lighed eller forbillede. Mennesket blev skabt som et forbillede for Gud. Hvordan var det fuldkomne menneske, Adam, et forbillede for Gud? Det var bestemt ikke, hvad angår hans krop. Vores Skaber er et langt overlegen væsen – et åndeligt væsen – og mennesket er blot et kødeligt væsen, af jorden. Vores Skaber skabte dog mennesket som et afspejling af sit billede i visse henseender. Denne lighed, eller dette billede, lå til dels i menneskets evne til at ræsonnere, huske, opfatte både abstrakte og konkrete idéer, træffe moralske vurderinger og besidde intellektuelle og æstetiske egenskaber.

Det fuldkomne menneske, Adam, fik en guddommelig samvittighed, der satte ham i stand til at skelne mellem rigtigt og forkert. Han fik fri vilje, så han fuldt ud kunne udøve sin evne til at træffe valg. Var dette ikke tilfældet, ville menneskeheden blot være maskiner, og vores handlinger ville blive styret af en anden. Men sådan er det ikke. Hvis det var tilfældet, ville der ikke være nogen udøvelse af evner eller talenter og ingen mulighed for at udvikle individuelle karaktertræk. Denne valgfrihed kan naturligvis være god eller dårlig, afhængigt af hvordan den udnyttes.

Adam valgte synden

Adam, det herlige, først skabte menneske, var udstyret med alle fysiske og åndelige velsignelser. Hele hans omgivelser var blevet forberedt med henblik på at sikre hans velbefindende. Skaberen instruerede Adam meget tydeligt om, at hvis han adlød Guds retfærdige lov, ville han leve; hvis han ikke adlød Guds retfærdige befaling, ville han dø (1 Mosebog 2:15-17). Skaberens instrukser var meget enkle. Ansvar for, om Adam var værdig til at leve for evigt i Edens paradis, afhang af hans egen valgfrihed. Desværre blev han ledt til at vælge synden gennem ulydighed. Som følge af hans fald fra fuldkommenheden blev hele den menneskeslægt, som Adam og Eva avlede, født i synd og under dødsstraffen som arv. Salmernes Bog 51:5; Romerbrevet 5:12

Syndens og dødens herredømme har varet ved og vil fortsætte, indtil Guds formål med at tillade det er opfyldt, og den rette tid for dets ophør indtræffer. I sin kærlighed sørgede Gud for en forløser, en frelser, nemlig sin egen elskede Søn, Jesus Kristus,

som skulle »smage døden« for hvert menneske. (Hebræerbrevet 2:9). Denne foranstaltning til menneskets frelse fra dets retfærdige dødsdom var en »gave« af fri nåde. Romerbrevet 5:15-18

Som følge af vores første forældres fald i synd og i de mange århundreder, der er gået siden da, er de egenskaber, som fra begyndelsen kendetegnede mennesket som skabt i sin Skabers billede, kun i markant grad blevet fundet hos en relativt lille del af hele den menneskelige familie. Ganske vist har nogle ædle væsener søgt at dyrke sådanne nådegaver fra Guds majestætiske karakter, mens der er andre, der blot har iført sig et ydre skær af guddommelighed. Dette ydre skær kan resultere i en behagelig ydre fremtræden, men kun lidt af den ægte renhed i karakteren, som Gud skabte vores første forældre med, findes måske virkelig i deres hjerter.

Da Gud ikke kan arbejde med dem, der mangler de sande dyder, har han flittigt udvalgt dem blandt menneskeheden, der har vist egenskaber som barmhjertighed og kærlighed helt fra deres inderste væsen. Disse har han begunstiget gennem tiderne for at gennemføre sin plan. Lad os se nærmere på en af disse begunstigede, der i en stor del af sit liv udviste nogle af disse finere egenskaber. Det var Davids søn, Salomo.

Lærdomme fra Salomo

Salomos valgfrihed i de senere år førte til, at han blev offer for sine mange koners krav, og som følge heraf mishagede han Gud i høj grad. Men i sin ungdom var han højt begunstiget af Gud. Salomo syntes at have arvet fra sin far de egenskaber som

omtanke, evnen til at regere og påskønnelsen af Herrens godhed, som David tidligere havde lært ved den hellige profet Natans fødder.

Da David blev gammel og for svag til at regere, påtog hans søn Salomo sig i en ung alder af tyve år det tunge ansvar for at regere Israel. Vi kan godt sætte pris på den bøn, David fremsatte på vegne af sin kære søn. De, der er fædre til sønner, kan let forstå Davids omsorg for Salomo. Vi deler denne samme følelse over for vores sønner, at de må finde nåde for Guds øjne, og at de må vandre retfærdigt med ham.

I 1 Krønikebog 28:9-10 er de ord, som David talte til sin søn, nedskrevet: »Og du, min søn Salomo, anerkend din faders Gud og tjen ham med helhjertet hengivenhed og med et villigt sind, for Herren ransager hvert hjerte og forstår hvert ønske og hver tanke. Hvis du søger ham, vil han lade sig finde af dig; men hvis du forlader ham, vil han forkaste dig for evigt. Tænk nu over det, for Herren har udvalgt dig til at bygge et hus som helligdom. Vær stærk og udfør arbejdet.»

Herren havde udvalgt Salomo til at opføre et helligdom, hvilket havde været Davids livslange drøm. Med hjælp og råd fra Guds trofaste profet, Nathan, og med Guds gunst, kom Salomo hurtigt ind i ånden i sin fars plan for opførelsen af templet. Han vidste, at Israels velfærd hvilede på deres overholdelse af Guds lov og deres tilbedelse af Jehova.

Salomo beder om visdom

I sin store kærlighed til Gud bragte Salomo tusind brændofre i Gibeon. Han ønskede så inderligt at

behage Gud, at han forberedte dette store offer til sin Skaber. Mens han var i Gibeon, havde den unge konge en drøm, hvor Herren viste sig for ham. (Første Kongebog 3:5). Gud sagde til Salomo: »Bed om, hvad du vil have, at jeg skal give dig,« og Salomos svar var smukt – et svar, der kun kunne komme fra et kærligt hjerte. Salomo sagde: »Jeg er kun et lille barn; jeg ved ikke, hvordan jeg skal udføre mine pligter. ... Giv din tjener et forstandigt hjerte til at dømme dit folk, så jeg kan skelne mellem godt og ondt; for hvem er i stand til at dømme dette dit store folk?» Første Kongebog 3:7-9

Gud værdsatte det oprigtige udtryk fra Salomos hjerte. Han imødekom hans bøn på en vidunderlig måde og gav Salomo et »klogt og forstandigt hjerte«. Blandt de ufuldkomne mennesker har man aldrig siden fundet nogen, der var i stand til at dømme så klogt som Salomo (Første Kongebog 3:10, 12). På grund af hans uselviske bøn lovede Gud også: »Jeg har også givet dig det, du ikke har bedt om, både rigdom og ære, så der ikke vil være nogen blandt kongerne, der kan måle sig med dig i alle dine dage. Og hvis du vil vandre på mine veje og holde mine love og mine bud, som din fader David vandrede, så vil jeg forlænge dine dage.« Første Kongebog 3:13,14

Da Salomo vågnede fra sin drøm, glædede han sig over at indse, at han havde behaget Gud med sin bøn. Han kom til Jerusalem og bragte fredsofre og brændofre foran Pagtens Ark. (Første Kongebog 3:15). Kort derefter påtog han sig den store opgave at opføre Israels tempel, som Herren havde pålagt ham.

Opførelsen af templet

Vi husker, hvordan alle stenene og tømmeret til templet blev forberedt, tilpasset og mærket til deres pladser, og først da de var klar, blev de bragt til byggepladsen. Hver del passede perfekt, og de blev sat sammen uden lyden af en hammer, uden lyden af en økse eller et jernredskab. (Første Kongebog 6:7). Selvom hver del af dette store tempel var blevet forberedt forskellige steder, behøvede der ikke at blive ændret noget, da de blev bragt til det sted, der var bestemt til dets opførelse.

Hvilken lære er dette ikke for den kristne! Vi må ikke et øjeblik tro, at vi kan fordrive tiden skødesløst, og at vi, når vi når livets ende, pludselig og mirakuløst vil være egnede til vores plads i det kongelige tempel. Dette er forberedelsens tid. Vi skal formes, mejsles, poleres og nummereres nu til den særlige plads, Herren har i tankerne for os i sit åndelige tempel.

Vi indser, at Salomos tempel var et billede på en større bygning. »I er den levende Guds tempel,« sagde Paulus (2. Korintherbrev 6:16). Tiden til at blive formet og tiden til at arbejde med forberedelsen af Guds åndelige tempel er nu. (1. Korintherbrev 3:9; Efeserbrevet 2:10; Filipperbrevet 1:6; 2:12,13). Når alle brikkerne, eller medlemmerne, er blevet gjort rede i løbet af deres kristne liv – forberedt midt i denne »forvredne og fordærvede« verden – vil de blive indpasset på deres rette plads i det symbolske himmelske tempel. Filipperbrevet 2:15

Der var megen glædelig fest i forbindelse med indvielsen af Salomos tempel. (Første Kongebog 8:65,66). Der vil være stor glæde i himlen og på

jorden, når Kristus, Guds åndelige tempel, er fuldendt, samlet, og når Guds herlighed trænger ind i det. Hele jorden vil drage fordel af dette tempels fuldendelse og blive velsignet, ligesom det naturlige Israel nåede højdepunktet af sin velstand under Salomos regeringstid. Efeserbrevet 2:19-22; Johannes' Åbenbaring 3:12; 21:22-26

Vores tid

Når vi nu forlader den vise kong Salomo på dette tidspunkt i hans liv, vender vi tilbage til en betragtning af vores egen tid. Vi ser, at den himmelske Faders opfordring stadig lyder til dem, i hvem han finder et strejf af menneskets oprindelige lighed med ham selv. De, der besidder de oprindelige egenskaber som kærlighed og lydighed mod Gud, tager imod en endnu større opfordring og tjeneste end den, som Salomo eller andre ædle skikkelser fra fortiden gjorde. Selve det faktum, at vi stadig ser nogle, der indvier deres liv til Gud i dedikation til ham for at følge i hans enbårne Søns fodspor, er for os et bevis på, at dette kaldelsesværk og den dermed forbundne polering, udformning og formning stadig foregår. Vi indser, at dette sandelig er metoden til at udføre den frelsesplan, som den himmelske Fader for længe siden fremsatte. Vi ved desuden, at alle ting virker sammen til det gode for dem, der elsker Gud, dem, han har kaldet i henhold til sit formål: »For dem, han på forhånd kendte, har han også på forhånd bestemt, at de skal blive lig hans Søn, for at han kan være den førstefødte blandt mange brødre.« Romerbrevet 8:28,29

Dette skriftsted fortæller os, at en forudbestemt gruppe – kirken – skal være afspejlinger, billeder, af Guds Søn, som også er et afspejling og billede af

Faderen. Som kristne kan ingen af os i dette liv blive fuldkomne, som Jesus var, uanset hvor hårdt og længe vi prøver. Vi kan heller ikke påtage os denne ære af egen vilje. Hvis vi er blevet indbudt til at følge i Jesu fodspor, er denne ære blevet skænket os af Gud. 1. Thessalonikerbrev 2:12; Hebræerbrevet 5:4

Dette kaster lys over sagen, for når vi ser på vores medkristne og indser, at de har modtaget den samme invitation som os, vil vi værdsætte deres fællesskab i overensstemmelse hermed. Vi har taget imod Faderens invitation med taknemmelige hjerter – hans nådige gave i form af Jesu offer, der gør det muligt for os at indgå i dette forhold. Ved at gøre dette og ved at iklæde os vores Frelsers retfærdighedskåbe for at dække over vores ufuldkommenheder, hvilket gør os acceptable for Gud ved fortjenesten af Jesu genløsningsbetaling, indvier vi med glæde alt, hvad vi har, for at begynde at gøre de ting, der behager vores himmelske Fader, selv om det koster os dyrt. Esajas 61:10; Romerne 12:1; Efeserne 1:5-7

Inden vi tager dette vigtige skridt, må vi i bøn have overvejet, hvad det betyder at følge i Jesu fodspor og blive et billede af ham. Vores hjerter skal være rettet mod det, der er ovenfor (Kolossenserbrevet 3:2). Den nye vilje, det nye sind, skal udvikle Åndens frugter og nådegaver. For at blive et billede af Jesus må man altid stræbe efter at udvikle og udvise disse karakteregenskaber. (Galaterbrevet 5:22,23; 2. Petersbrev 1:5-7). Alle følelser, der behager Gud og er i harmoni med Herrens Ånd, skal man stræbe efter, selvom dette vil kræve en livslang udvikling under den himmelske Faders formende indflydelse.

Ikke alene skal kærligheden til Herren, Sandheden og brødrene udvises, men der skal også være en kærlig og medfølelse omsorg for verden. For at ligne Herren Jesus skal vi have dyb omsorg for den stønnende skabning – ja, selv for vores fjender, dem, der vil behandle os med foragt. Matthæus 22:37-39; Johannes 13:34,35; Lukas 6:27,28

Hjertets lydighed

Ordsprogenes Bog 4:23 siger: »Bevog dit hjerte med al omhu, for derfra udgår livets kilder.« For os, der følger i Jesu fodspor, vil vores ret til at være en del af Guds åndelige tempel blive bestemt af, hvordan vi udvikler vores hjerter nu. Vi har denne »skat i lerkrukker«, og verdens byrder og vores kødelige svagheder vil forsøge at trække os væk fra vores mål. (2. Korintherbrev 4:7). Men ligesom med fader Adam, kong Salomo og endda vores Herre Jesus har også vi et frit valg, når det gælder beslutningen om, hvem vi vil underkaste vores hjerte. Vi er ikke blevet tvunget til at tjene Herren, Sandheden eller brødrene. Det er vores frie valg. Med øjnene rettet mod Jesus kan vi blive som ham. Vores ønske om at vandre den vej, Jesus vandrede, er et højtstående ønske. Vores mål er at indtage den plads i Templet, som Faderen så nådigt har indbudt os til, og den kan kun nås ved at blive forvandlet til hans elskede Søns billede. Romerbrevet 8:29; 2. Korintherbrev 3:18

Måske har vi spekuleret på, hvordan oplevelsen vil være – hvis vi er trofaste – at blive oprejst som et åndeligt væsen, når vi velsignes med det vidunderlige privilegium at høre ordene: »Godt gjort, du gode og trofaste tjener! Du har været trofast i det små, jeg vil sætte dig til at herske over meget; gå ind

i din herres glæde.» (Matthæus 25:21). Skrifterne giver os visse oplysninger i denne henseende.

Bag sløret

Apostlen Paulus siger til os: »Hvis vi er blevet forenet med ham i lighed med [Jesu] død, skal vi også blive det i lighed med hans opstandelse.« (Rom us 6:5). Hvad er vores Herres »lignelse« siden hans opstandelse? Hebræerbrevet 1:3 fortæller os, at Jesus er »Guds udtrykkelige billede« eller nøjagtige kopi! De, der trofast følger i Jesu fodspor af offer og tjeneste, og som gennem »tålmodig udholdenhed i at gøre det gode søger herlighed, ære og udødelighed«, vil blive gjort lig deres Herre og Hoved – alle medlemmer af Guds guddommelige familie. Romerbrevet 2:7

Der er endnu en betragtning vedrørende udtrykket »det udtrykkelige billede«. Det er sandt, at vor Herre havde været i Faderens lighed i sin præmenneskelige, engleagtige tilstand som »Logos«. Selv da han kom til jorden som menneske, var han i Guds lighed, fordi hans karakter altid var i fuldkommen harmoni med Faderens. Apostlen Paulus fortæller os imidlertid, at Jesus nu har »sat sig ved højre hånd af Majestæten i det høje«, efter at han havde været lydig indtil døden, ja, korsets død. På grund af dette ophøjede Gud ham højt og gav ham et navn, der er over alle navne. Jesus er nu, endnu mere fuldstændigt, det »nøjagtige billede« af den usynlige Gud og deler den guddommelige natur. Hebræerbrevet 1:3; Filipperne 2:8,9; Kolossenserne 1:15

Vi læser også: »Se, hvilken kærlighed Faderen har skænket os, at vi skal kaldes Guds børn; derfor

kender verden os ikke, fordi den ikke kendte ham. »Kære, nu er vi Guds børn, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi skal blive; men vi ved, at når han åbenbares [græsk: bliver synlig], skal vi blive ligesom ham; for vi skal se ham, som han er. Og enhver, der har dette håb i sig, renser sig selv, ligesom han er ren.« 1. Johannesbrev 3:1-3

Således ser vi, at vores Herre Jesus nu er i Guds nøjagtige billede og lighed, selvom vores himmelske Fader har været og altid vil være større end alle. (Johannes 10:29; 14:28; 1 Korinther 15:24-28). Jesus har fået denne belønning på grund af sin trofaste tjeneste. Han vaklede aldrig i sin underkastelse under Faderens vilje, uanset prisen. Gud har højt ophøjet ham, og han glæder sig over at gøre det samme for de »kaldede, udvalgte og trofaste« medlemmer af menigheden, Jesu brud, hans legeme. (Johannes' Åbenbaring 17:14; 19:7,8; 21:2; 1 Korintherbrevet 12:12,27). Disse vil blive oprejst i lighed med Herren Jesus. Dette er et storslået løfte, som vi kan og vil arve, hvis vi er lydige og trofaste, ja, helt indtil døden! (Johannes' Åbenbaring 2:10). Paulus udtrykte det således: »I har aflagt den gamle menneske med hans gerninger og har iklædt jer det nye menneske, som fornyes i kundskab efter billedet af ham, der skabte ham.« »Ligesom vi har båret det jordiske menneskes [Adams] billede, skal vi også bære det himmelske menneskes billede [Guds lighed].« Kolossenserbrevet 3:9,10; 1. Korintherbrev 15:49